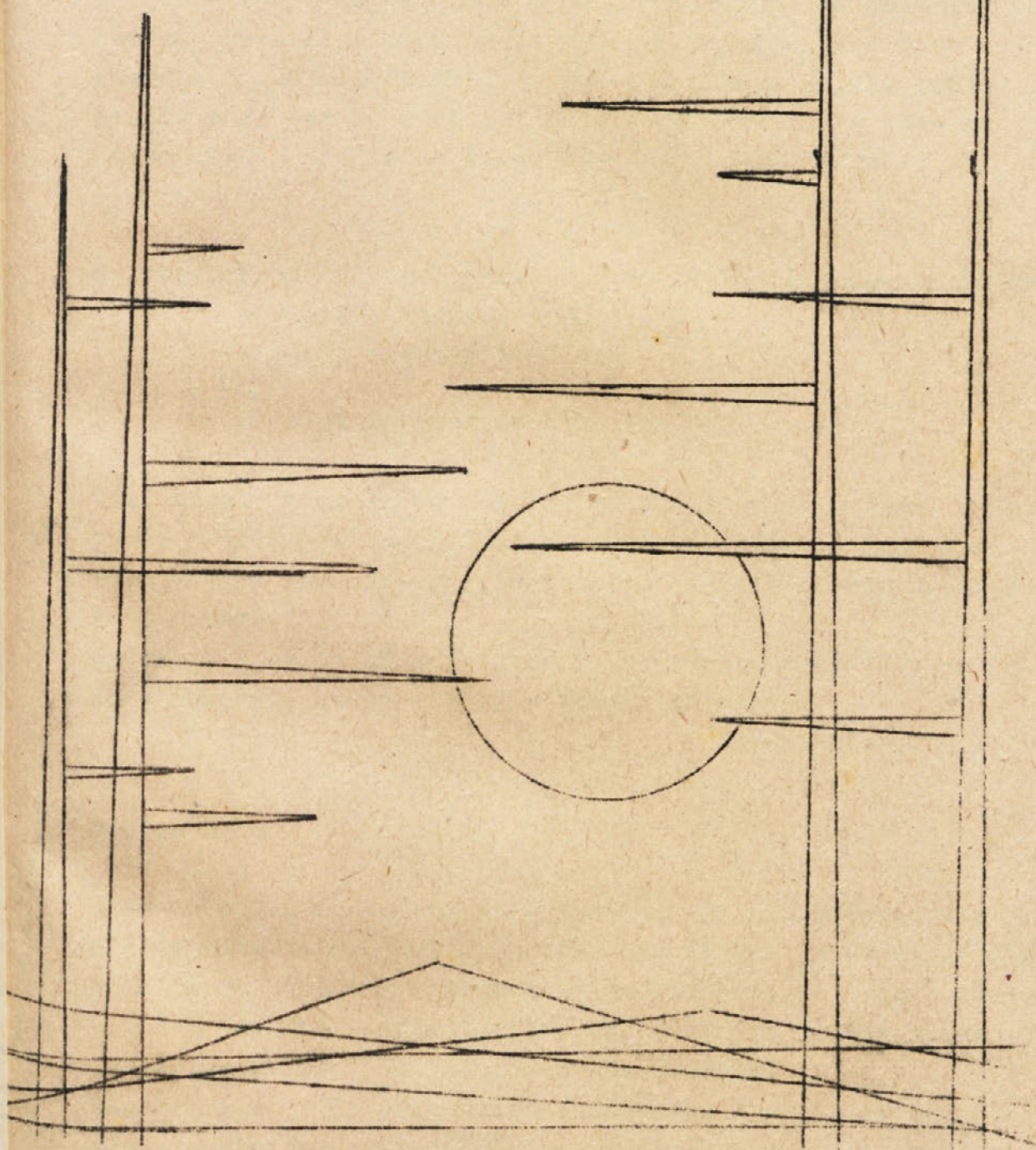

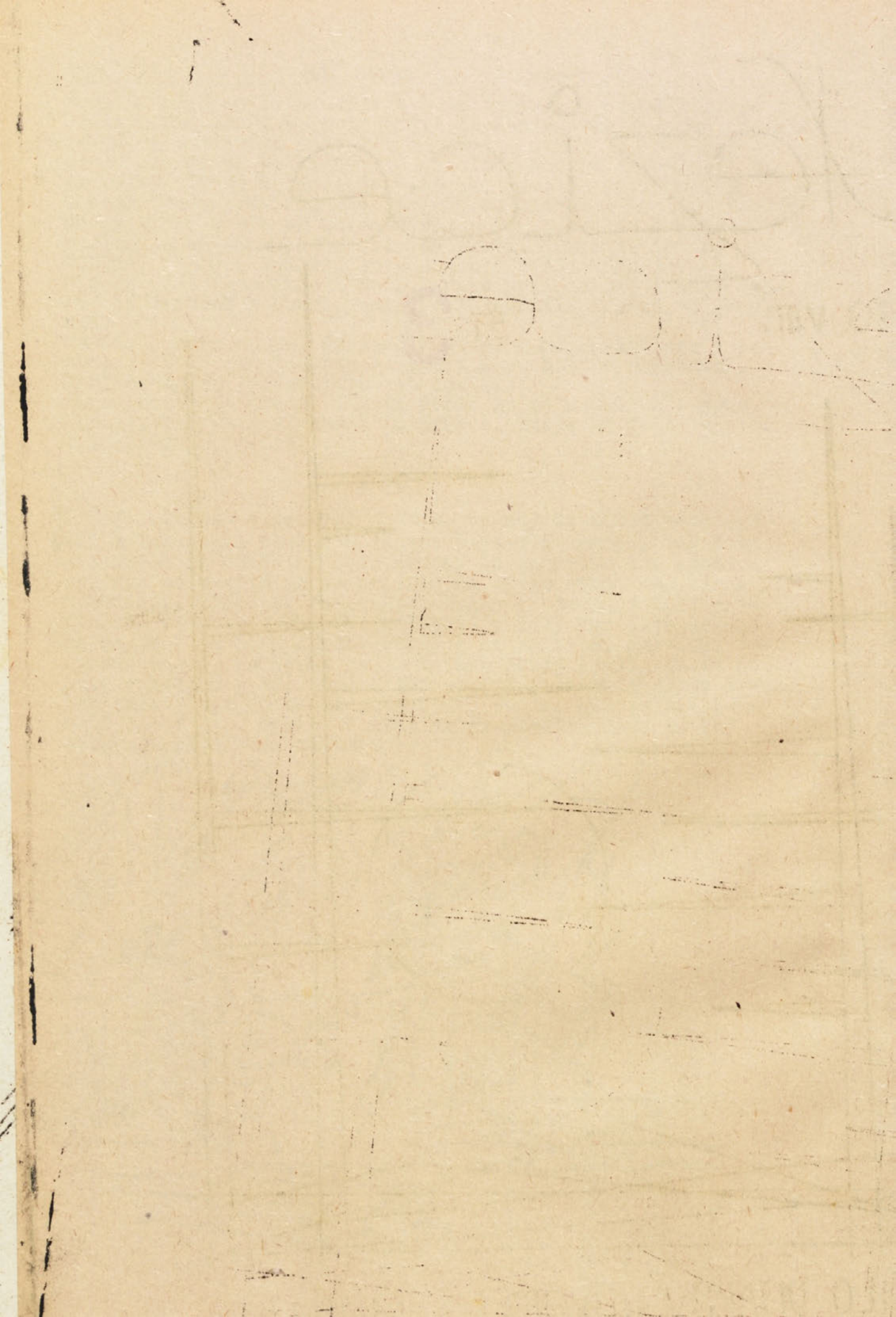
Lezice

LETO VIII.

ŠT. 3

LASILO DIDAKOV NOVOMENKE GIMNAZIJE

Obvestilo uredništva

Obveščamo vse bralce Stezic in ostale dijake, da je naše uredništvo tudi letos razpisalo nagradni natečaj. Sodelujejo lahko vsi dijaki naše gimnazije. Prispevke pošljite našemu uredništvu najkasneje do 1. februarja, ker bodo nagrade za najboljšo črtico, novelo, humoresko, za potopis in esej ter za poezijo, podeljene hkrati, ko bodo na našem zavodu podeljene Prešernove nagrade (8. februar).

Nagrade: Proza (črtica, novela, humoreska) I. nagrada 2000 din

potopis I. nagrada 1000 din

esej I. nagrada 1000 din

Poezija I. nagrada 1500 din

Tudi ostale nagrade za poezijo in prozo so zelo lepe. Prispevke pošiljajte na naslov: Uredništvo Stezic, gimnazija Novo mesto. Lahko pa jih tudi osebno oddate našemu uredniškemu odboru.

Uredništvo se je odločilo, da bo nagradilo s posebno nagrado prispevke, ki bi prišli z drugih gimnazij.

Uredništvo

Možina Bojan

O arheološkem krožku nismo v Stezicah še nič pisali, ker je bil ustanovljen šele v decembru. Med dijaki je za ta krožek precejšnje zanimanje. Krožek je imel doslej že precej zanimivih predavanj o arheologiji. Spoznali so, kakšne vrste predmetov so značilne za posamezna obdobja.

Napravili so tudi ekskurzijo v Metliko, kjer so si ogledali muzej z etnografskim oddelkom, Ganglovo sobo in pa še arheološki muzej.

Krožek vodi tov. Knez. Načrt za delo obsega predavanja in ekskurzije. V načrtu imajo tudi ogled muzejev v okolici Novega mesta.

Novoletna jelka smo imeli 30. decembra. Kako je letos uspe-
la Novoletna jelka na gimnaziji? Lahko rečemo, da dobro.
Organizacijo je prevzel 3. razred gimnazije in jo je tudi
dobro izpeljal. Za to zasluži vse priznanje.

Pri programu so sodelovali vsi razredi razen IV. a. Za I.b
je Dobrček Tit pripravil dobro razredno kroniko, I.a razred
pa se je predstavil z Žebljarsko preurejeno v Cvekarsko.
Dijakinje II. razreda so naštudirale baletno točko, dijaki
pa so se predstavili s šaljivo točko. Za konec so dijaki
III. in IV. razreda prikazali češko Besedo. Na sporedu je
bilo tudi tekmovanje parov v angleškem valčku. Zmagal je
par Sintič Jože - Godnik Mira, drugo mesto sta dosegla
Žiberna Peter in Pestner Zlata, tretje pa Bartelj Andrej in
Smrečnik Katica.

ODLIČNI GIMNAZIJSKI TELOVADCI

Telovadna akademija oz. tekmovanje med telovadnima vrstama
iz Novega mesta in Karlovca je bila vsekakor odlična in dob-
ro pripravljena prireditelj, ki je navdušila vse gledalce. Na
odru smo videli tudi gimnazijske tekmovalce: Slavka Pavlina,
Nado Sitarjevo, Kožuh Matejo in Kožuh Majdo. Naši telovadci
so pripomogli k lepi zmagi novomeške vrste in so priporili
ekipi odločilne točke; to se lepo vidi iz skupne ocene nas-
topajočih. Nada Sitar je pri ženskah I. mesto, Slav-
ko Pavlin pa je v močni konkurenci osvojil drugo mesto. Tret-
je in četrto mesto pri ženskah sta osvojili sestre Kožuh Ma-
teja in Kožuh Majda.

Vsem, ki so se požrtvovalno borili za uspeh novomeške telovad-
ne vrste iskreno čestitamo!

Pot velikega inštruktorja
a.Moderna metoda

Josip

Hiša z lesenimi stopnicami in lepim lesenim balkonom mu je posebno ugajala.Ogledal si je stanovanje.Ugajalo mu je.Še nikdar ni stanoval v tako imenitni sobi.Najbolj pa je cenil prostost.Nihče se ni obregnil obenj,če je prišel domov ob desetih ali pa tudi kasneje.Imel je celo svoj ključ.Prej je stanoval v internatu.Počutil se je zelo slabo,ker mu ni ugajala disciplina.Če je šel v kino ob osmih,ga je že v temi pričakovala upravnica,prefekta in kdorsibodi,samo da ga je videl.Potem je prišlo drugi dan tisto tečno zasliševanje.Odgovarjal je vedno kar se je dalo bedasto;iz principa,pa tudi zato,da bi zaslišujočim dokazal,kakšno bedarijo pravzaprav počenjajo.

Vprašanje:"Zakaj ste šli v kino?!"..Smešno.

"Šel sem..."

Tu je moral končati,narediti piko,kajti ni vedel,kaj bi še lahko dejal.

"Ali ne veste,da je prepovedano?"

"Da!"

"Zakaj ste torej šli?"

Zmeden pogled skozi okno,na ustnicah ciničen nasmeš.Čaka jo,da se bodo njegova ustnice zganile,toda molčijo.Molk.Posvetovanje.Vmes se slišijo besede kot nesramnost,ignoriranje,skrajna predržnost,domišljavost in tako dalje.

"Zaslužili sbe kazni."

Na to je bil pripravljen,ko je kupoval karte.Vedel je,da bo sedaj sledilo vprašanje:"ALI zaslužite kazni?"

Na to vprašanje je prikimal.Prefekti so se razveselili.Mislili so,da fant še vseeno ni tako pokvarjen.To je bilo namreč komaj drugič.

"Kaj,ko bi mu odpustili?Saj smo mu prvičrat tudi..."

Kakšno kazni,sprašujejo.Kakšno?

Zmeden pogled skozi okno in ciničen nasmeš na ustnicah...

Posvetovanje.Odsvit očal glavnega prefekta.Čutil je,da ga gleda.

"Naš kolegij se bo še posvetoval.Tudi,če bi vam prekršek slučajno spregledali,vedite,da boste šli drugikrat iz internata..."

Dobro, si je mislil. Dobro.

Sklenil je, da bo delal s fantom po novi metodi. Nekdo mu je sicer namignil, da je dečko capin, da krađe in da je pokvarjenec, toda za tuja mnenja se ni zmenil. Videl ga je, srečal se je z njim in je bil zadovoljen. Ugotovil je, da je fant življenski in to mu je bilo v veliko zadovoljstvo. Obiskoval je sedmi razred osemletke.

"Danes še ne bova delala, ker se moram preseliti," je sklenil.

Drugi dan popoldne je šel po tista svoja dva kovčka.

"Danes tudi ne bova delala, ker sem se preselil", je zaključil.

"Opraviti moram namreč še nekaj stvari..."

Tretji dan sta začela po novi metodi. Delala sta uro in pol. Dolgočasila sta se oba. Vražja matematika, kako je točna... Četrty dan sta delala uro. Čez teden sta skrčila na tri četrt ure. Po manjšem prepiru sta se dogovorila, da bosta delala še samo pol ure. Fant se je pritoževal, češ da je dosedanje delo prenaporno, če vračuna še vse učenje v šoli in izvenšolsko delo... Hotel je prisiliti svojega inštruktorja, toda ta je bil v tem primeru nepopustljiv. Končno se je prepir srečno končal. Čas dela je bil po objektivnih razlogih prestavljen na pol ure. Domenila pa sta se, da bosta hitela.

"Kako ti gre v šoli?"

"Dobro, zelo dobro."

"Res?"

"Res!"

Odločen in prepričevalen odgovor.

"Čudno, tvoj razrednik me je nalagal..."

"Večkrat laže, sicer se pa z njim dobro razumem..."

"Legal je, da imaš tri nezadostne!"

Narodil je užaljen obraz. Užalilo ga je namreč to, da mu inštruktor ne zaupa, čeprav sta se domenila za moderno metodo... Nasmehnil se je. Res prijetna šala. Tri nezadostne. To se navsezadnje še da popraviti. Poslužil se je moderne metode. Stvar je zamolčal. Po starih pravilih in po domenku bi sicer moral obvestiti očeta, toda domenila sta se za moderno metodo in tako je ostalo vse skrivnost.

Kot inštruktor je imel nad fantom vso pravico; to mu je dal fantov oče... Pa tudi, če bi povedal, ne bi mnogo pomagalo. Oče bi fanta strahovito pretepel, zasovražil bi inštruktorja, ker bi ga bilo sram pred njim zaradi tako slabega sina... Fant je bil vesel, ker je imel še vedno nepoškodovano kožo.

"Kako gre, inštruktor?"

Prijazno očetovo vprašanje.

"Dobro, zelo dobro...Napredujeva. Sva že pri drugem poglavju. Delava namreč od začetka..."

Oče je zadovoljen. V enem mesecu sta predelala namreč že celo prvo knjigo. Delala sta seveda po novi metodi. Po novem sta delala vsa dan po tričetr ure. To je bila posledica moderne metode inštruiranja.

"Kako vama gre?"

Oče ju je vprašal s čudnim prizvokom. Bil je nasršen. Tak še ni bil nikdar. V rokah je držal pasji bič. Fant se je stisnil v kot. Nekaj je zaslutil, tudi inštruktor je začel slutiti. Oče bo razkril njegovo moderno metodo... To utegne biti neprijetno. Vraga, kakšna nesreča! Najbrž ga je razrednik nahujskal proti njima, ker ni bil za moderno metodo in je še vedno zagovarjal Ciceronov ideal... Inštruktor si je pripravljaj zagovor.

"Kako si delal popravni izpit...?"

Temne očetove oči streljajo v sina. Inštruktorja gledajo zaenkrat še dokaj prijazno. Najhuje torej ni bilo. Oče moderne metode ni odkril, ali pa je molčal, ker jo je sam priznaval in jo zagovarjal. Tu je bilo še odprto vprašanje. Oče je gledal čedalje temneje...

Fant je pobegnil iz sobe. Spal je nekje zunaj. Kje, pa tudi svojemu inštruktorju ni povedal, čeravno se je skušal le-ta poslužiti moderne metode. Ponoči mu je šel odpirat, vendar se ni vrnil... Zunaj je bilo namreč že zelo hladno.

Inštruktor se je očeta bal, kajti mislil je, da bo oče sedaj, ko ni sina, udaril po njem in se na ta način maščeval sinu. S tem bi bilo sicer inštruktorsko obdobje končano, toda tega ni hotel niti oče niti on...

Kako je fant opravljal popravni izpit:

A/ namesto, da bi obiskoval inštrukcije, ki jih je oče plačeval, se je zabaval z dekleti in se kopal na kopa-

lišču...

b/ izgovor profesorjem:

peljal sem se z mopedom in padel. Dobil sem pretres možganov. Bil sem več tednov v bolnici. Za popravno izpite se nisem mogel pripravljati... Popravnega izpita ni delal.

c/ Izgovor očetu:

padel sem. Iz obeh predmetov sem padel. Bolje, da ne hodiš blizu. Profesorji so mi naročili, naj ti tako povem...

Oče je fantovim besedam verjel. Sam je imel namreč ogromno dela in se ni utegnil prepričati sam na svoje oči. Pa tudi take navade ni imel, da bi hodil okrog profesorjev in prosjačil. Bil je preponosen... Rohnel je, ker mu je falot pobegnil. Sumljivo je prebadal inštruktorja. Le-ta pa je bil vesel, da oče ni odkril njegove moderne metode. Ali je bil neroden! Samo k profesorju bi šel, pa bi vse vedel. Ta profesor bi izdal prav vse, kar je bil starokopitnež....

b. Ozri se

Odpoved stanovanja; to se pravi, da je moral stisniti svoje stvari v dva kovčka in jih nekam odnesti. Oče mu je pojasnil. Razumel je. Domača hči Anka se je nameravala poročiti. Oče je bil z inštruktorjevo moderno metodo zadovoljen. Fant je imel samo eno nezadostno - vsekakor viden uspeh. Preteklo leto je imel namreč dve. Sicer pa ni imel niti fizike niti matematike, slovenščina pa ni bila njegovo področje... Žaloval je edino za Anko, ker sta imela z njo različne odnose. Zagodel si je tisti stari latinski pregovor in je šel iskat novega lastnika.

Bal se je, ker je vedel, da so ljudje starokopitni in ni verjel, da bi pravilno pojmovali njegovo moderno metodo... Toda on je verjel v njeno moč. Pozanimal se je za inštrukcije. Neki gostilničar je ponujal sobo in celo nekaj hrane v zamenjavo, da bi kdo njegovemu sinu vtepal v glavo nerazumljivo snov. Ni sprejel:

Gajski Vlado: Govornik

prvič zato, ker je gostilničar napajal vsak večer pijance,

drugič zato, ker mu ni ugajalo stanovanje,

tretjič, ker je videl, da fant ni življenjski.

Tako je odlašal, odmetaval inštrukcije. Želel si je, da bi dobil kakšen ekstravaganten primer. Taki primeri pa so le redki in rastejo le v odličnih družinah. Ponujene inštrukcije je prepustil prijateljem. Dogodilo se je, da inštrukcije ni dobil.

Strgšna dirka za stanovanjem. Prijatelj mu je pomagal kriviti hrbtenico. Sama se je nekam nerada upogibala. On je bil tega vajen. Klanjala sta se do pasu - po orientalsko. Pozdravljala sta prikupno.

Toda povsod so nastanjeni sami oficirji. Ulica je polna uniform.

In še kako glasno je igral radio - prav nesramno. Prepričan je bil, da bi sedaj moral nekdo žalovati, ko nima stanovanja.

Neroden položaj. Kako prepričati staro ženico, da bo priden, da ne bo lazil ponoči naokrog, da ne bo vlačil na stanovanje ne prijateljic ne prijateljev. Tu in tam pristavi, da bi tudi pomagal, da bi na pr. nasekal drva, pospravljaj sobe in čistil vrt. Ženica se sicer smeji, toda gleda zvito. Verjetno so ji na tako preprost način lagali že vsi ostali, ki so bili pri njej. Seveda kaj takega nikdar niso storili. Dozdeva se mu, da ga ženica tohta in si misli, da ta puran sicer ni težak, a je vseeno iz družine perjancev; tič je, kakor so ostali tiči. Besede mu letijo iz ust, kakor bi se jih naučil na pamet.

Tisto okno. Zada je prav gotovo prazna soba.

Tako je mislil njegov prijatelj. On pa mu je dejal, da pajčevina v kotu še ne pomeni, da tam ni nikogar na stanovanju in da jo imajo pogostokrat tudi ostali ljudje.

"Dobro, pa naj bo!" in skonigne z rameni.

Gresta dalje. Toda nič ne pomaga. Utrujena sta in nejevoljna. Njegova ušesa so polna fraz.

"Saj veste, da je težko. Sin je pri vojaki. Kmalu se vrne. Radi bi pomagali študentom... Sama sem bila študentka... Vem, kako je i.t.d."

Nanesto, da bi povedala ali ima stanovanje ali ga nima, pripoveduje zgodbo iz starih časov. Seveda so inštruirali. In to, kako!

Cele dneve in večere. Jesti niso imeli časa. Sicer pa to tako ni bilo poglavitno in so bili večkrat lačni kot siti. Le noči so bile njihove. Oho. Tudi ona se je borila za stanovanje in kruh. Pa tiste demonstracije. Njo so ujeli in zasliševali, tudi pretepali so jo. Nekdo jo je hotel celo posiliti. Tega seveda ni povedala, ker jo je sram povedati (je nanreč iz boljše družine, zato je samo namignila).

Takšna je bila ta stvar. Če je imela stanovanje, jima ni povedala. Težko je bilo, težko. To je bil hkrati odgovor... Več se nista upala raševati.

"Nasvidenje, nasvidenje..."

Oddahnila sta si. In vendar sta imela občutek, da je za temnimi zavesami še nek prostor; soba, kamor bi revež lahko postavil svojo posteljo in dva kovčka. Skozi zid sta čutila, da mora biti tam zadaj še nekaj.... Potem je šel po cesti san. Pred njim je bila praznina, za njim praznina, nebo je bilo zvezdnato in prazno, ulica pa razsvetljena. Zavrgel je svojo metodo. Zastarela je. Pogled mu je vrtal v praznino, v neko okno, za katerim so se gibale živahne postave, na ustnicah pa mu je visel ciničen nasmeh...

Pozvonil je. Po sencah je ugotovil, da so se postave umirile. Prislulnil je; trkljanje po stopnicah in hodniku. Vrata se odpro. Svetloba mu zasije v obraz. Oba sta bila presenečena; bilo ga je nanreč sram, Melita je bila njegova nekdanja ljubezen.

"Melita, dober večer..."

"Dober večer!"

"Začudena, se mi je zdelo..."

Bilo mu je nerodno, zato, ker je on končal. Takrat je bil še ošaben... Stala je med vrati in poslušala. Ni pričakoval, da mu bo prišla odpirat ravno ona. Ta navada ji je ostala še od takrat, ko je zvonil vsak večer ob takem času. Čakal je, da bo nekaj spregovorila; tudi ranila bi ga lahko, ne bi ji zameril. Imela je pravico nekaj vprašati in ga spraviti v zadrego... Celo vljudno bi bilo, saj se nista več ljubila.

"Ne, nimano. Saj veš, da nimano..."

Da. Tako je bilo. Saj je vedel, da nimajo, ker je dobro poznal sebe; celo vedel je, koliko ljudi stane v hiši. In vendar je prišel vpra-

Šat. Sicer ga je poznala in tudi on je poznal njo, zato ji ni bilo tako nerodno. Veliko nikdar nista govorila, ta večer pa sta bila skopa.

"Že gráš?"

Ponudila mu je roko. Čudno, roke mu prej ni nikdar ponujala... Prijel je ponujeno roko in jo zadržal v svoji. V prsih ga je stisnilo. Ni mogel reči lahko noč.

Sence v vrtu so se enakomerno premikale; sonca moškega je včasih zdivjala po sobi. Oče, je pomislil. Razburjen je. Kaj, če pride dol in naju zaloti... Naslonila sta se na opornik. Luč sta ugasnila. Zvezdnato nebo se jina je približalo; raztrgalo se je v njunih očeh in ju poljubljalo v oči, ustnice in lase...

"Lahko noč, Melita."

"Lahko noč."

Dvoje glasov. Nad njim je viselo prazno nebo, pred njim je bila dolga in pusta ulica, za seboj pa je čutil opojno prijetnost. Šel je skozi noč. Mino so se premikala visoke vile in nizke kočure. Visoke hiše so bile tako skrivnostne in zagrnjene v zavese, nizke kočure pa so izražale življenje. Videl je roke, obraz, šumeče krilo - življenje. In temu življenju naproti je stopil on - slabotnež...

Ivan Povše:

Spokójnost

Bila duša mi polna,
je misli različnih;
gojil sem si razna
čustva in sla.

So bila hrepenenja,
ljubezen in sanje,
pogledi boječi -
upanje prazno
in plaho srce.

Hrepenenje ugaša,
mi sanje kopno,
srce je unirjeno -
se za čustva ne mení.
So pogledi mi jasni,
mi mirna je kri,
saj upov varljivih
v duši več ni.

Naše uredništvo se je odločilo, da objavi črtico "Jugo". Avtor se nam ni predstavil s priinkom in imenom, ampak nam je poznan samo njegov psevdonim. Uredništvo sporoča svojim bralcem na gimnazijah, kamor naš list prihaja, da lahko od časa do časa napišejo krajše sestavke; morda kratko poročilo, in ga pošljejo našemu listu. Tako bodo naši gimnazijci seznanjeni z življenjem na ostalih šolah. Če bo potrebno, bomo uvedli tudi posebno rubriko, kjer bodo objavljeni taki sestavki in poročila. Tako se bo lahko sodelovanje med posameznimi šolami še poglobilo. Tovarišu iz Zagorja, ki nam je prvi poslal tak sestavek, pošiljamo iskrene tovariške pozdrave.

Črni

Jugo

Hooo---ruk! Hooo---ruk!

Barka je počasi polzela v morje. Potni od vročine smo se palili na dalmatinskem soncu kot martinčki, le s to razliko, da se martinček sonči z veseljem, mi pa:

Hooo---ruk! Hooo---ruk!

Naposled! Barka je zdrsnila v morje!

- - -

Tisti dan je bila oseka zelo močna, zato je bila jadrnica daleč od vode na peščenem pomolu. Pet nas je bilo, pa smo morali krepko poriniti, da je naša Jugo zdrsnila v morje. Poskakali smo v njo. Vsak se je oprijel, česar se je mogel, kajti jadrnica se je pošteno zazibala. Toda v trenutku smo jo uravnali. Razvili smo glavno jadro in jadrnica je zletela po gladini.

"Uravnaj malo jadro!" mi je zavpil Miran.

Stopil sem na kljun in zategnil vrvi. Toda, nekoliko preveč sem zategnil, kajti Rado, ki je bil pri krnilu, mi je spustil na glavo celo ploho kletvic. Takoj sem popravil napako in se usidral ob jamboru. Znanjkalo me je.

Nenadoma pljuske vane cel oblak in me temeljito zmoči. Zaspano odprem oči, pa me že zalije drugi val. Na pol se dvignem in zakričim:

"Hudiča, kaj pa mislite, saj nisno na podmornici!"

"Ne gobezdaj! Skoči in nam pomagaj držati ravnotežje!"

ni skozi bobnenje in pljuskanje zatuli Ivo. Skobacal sen se na noge, pa bi kmalu padel v morje. Prav pošteno nas je premetavalo.

"Fantje, danes bomo nokri od spodaj in od zgoraj!" zakriči Vili in kaže na sivo zaveso oblakov, ki so se nam bližali z juga.

"Lepo, ravno tega je še manjkalo!" pritrdi Rudi in pljune v peneče valove.

"Pred dežjem moramo priti na obalo!" vzklikne Rado, ki oklepa krnilni drog in se z nogami opira v eno izmed reber. Skočil sem v trup, toda tam je bil Vili, ki je izmetaval vodo in me je prav prijazno pozdravil s pločevinasto škatlo:

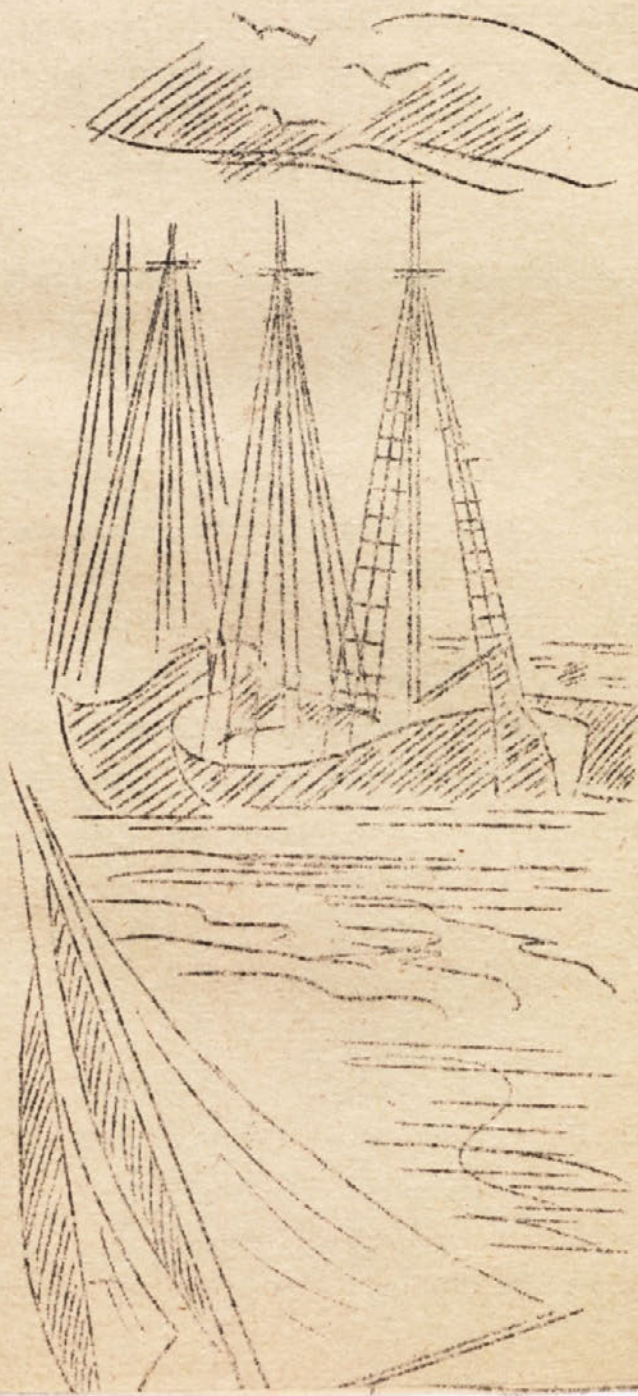
"Primi za jadro in ga popusti, sicer nam bo zlomilo jambor!"

Ubogal sem ga. Prijel sem za vrvi in jih popustil, toda že naslednji trenutek mi je močan sunek vetra izpulil vrvi iz rok in jadrnica se je vzravnila. Prečni drog pri jadru pa me je z vso silo treščil po glavi.

"Prav ti je! Kaj pa delaš, saj nisi prvič tu!" me pohvali Ivo. Uravnal sem jadra in zopet pritrdil vrvi. Vreme se je poslabšalo. Obrniti nismo smeli, ker bi nas močan nasprotni veter gotovo prevrnil. Torej, nadaljevati vožnjo v isti smeri. Pred nami na desni smo zapazili otoček. S počasnim zavijanjem smo lovili smer proti otoku.

"Z vso brzino! Sedaj nam mora biti vseeno, četudi zajameno malo vode!" zavpije Rado, ki mu voda izpod krnila zaliva obraz. Zategnem vrvi do kraja, jadrnica pa se nagne, da je voda že tik roba.

Začele so padati prve kaplje. Ko nalašč, se je takrat veter okrepil in nam tako nehote pomagat. Jadrnica je drvela in včasih skoraj plavala v zraku.

Miran in Ivo sta ležala na premcu s hrbtom obrnjena proti valovom, kot dva valobrana, in tako vsaj malo znanjšala moč valov.

"Vraga! Tako pa še nisen vozil vse svoje žive dni!" pravi Rado in se krepko priduša, ker mu je pljusk vode temeljito izpral usta. Drveli smo proti otoku. Bili smo kakih tisoč metrov od njega, ko je začelo liti. Tedaj smo pritisknili do kraja. Vlivalo se je, da nisi videl niti petdeset metrov pred sabo. Toda bili smo že tako blizu otoka, da ga nismo mogli zgrešiti.

S hruščen in truščen je jadrnica z veliko brzino po strani udarjala v obalo. Tedaj smo šele videli, kolikšno brzino smo imeli. Res, da smo bili nagnjeni, a vendar nas je vrglo približno deset metrov od vode.

In Jugo je imela 600 kg.

Skobacali smo se iz trupa in Rado je strokovnjaško ogledoval jadrnico, nato pa rekel:

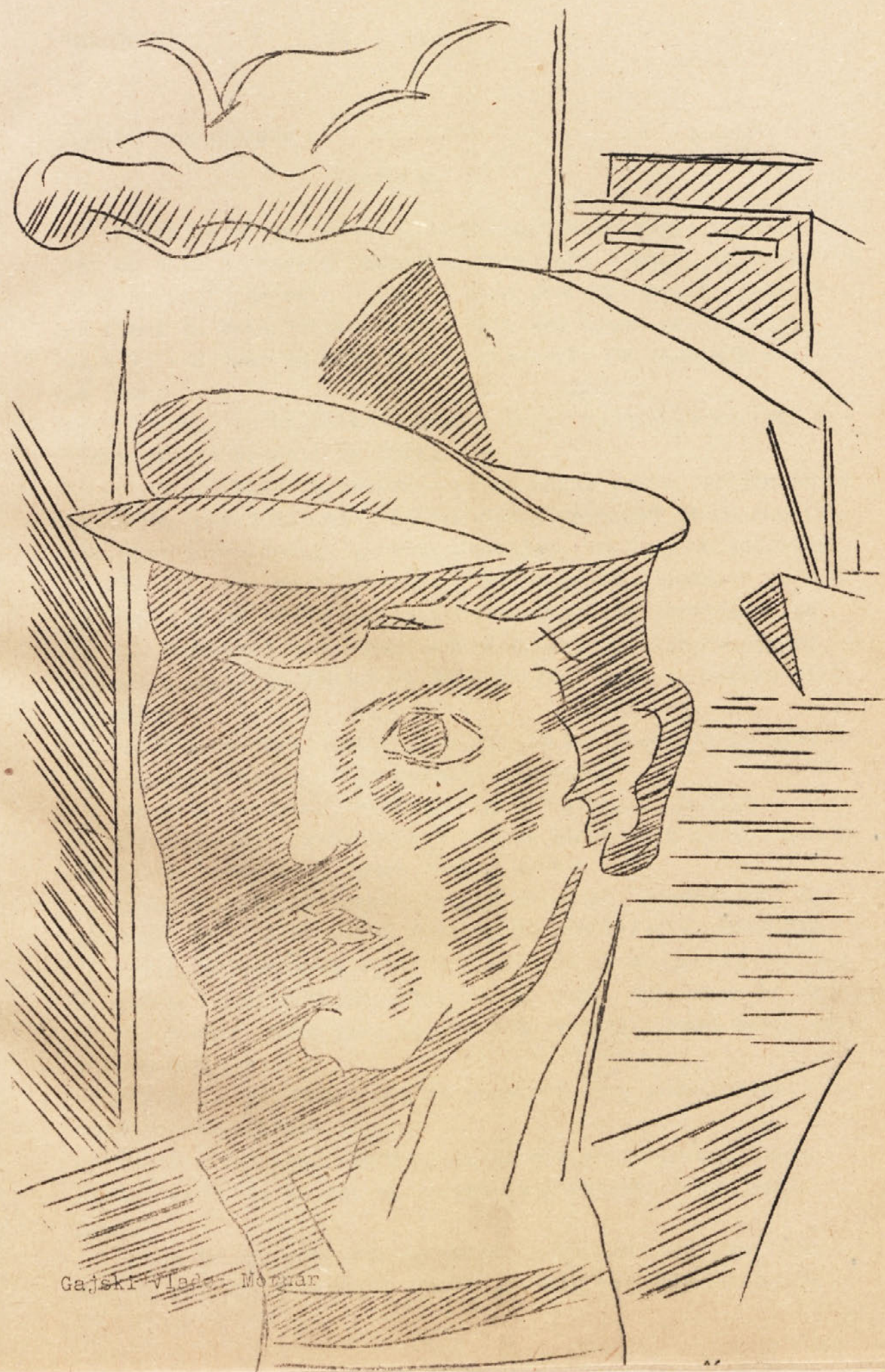
"Leteli pa smo! Še malo bi pritisknili pa bi na oni strani otoka prišli spet v morje!"

Zasnejalni smo se, pograbili povita jadra in odhiteli pod previs blizu jadrnice.

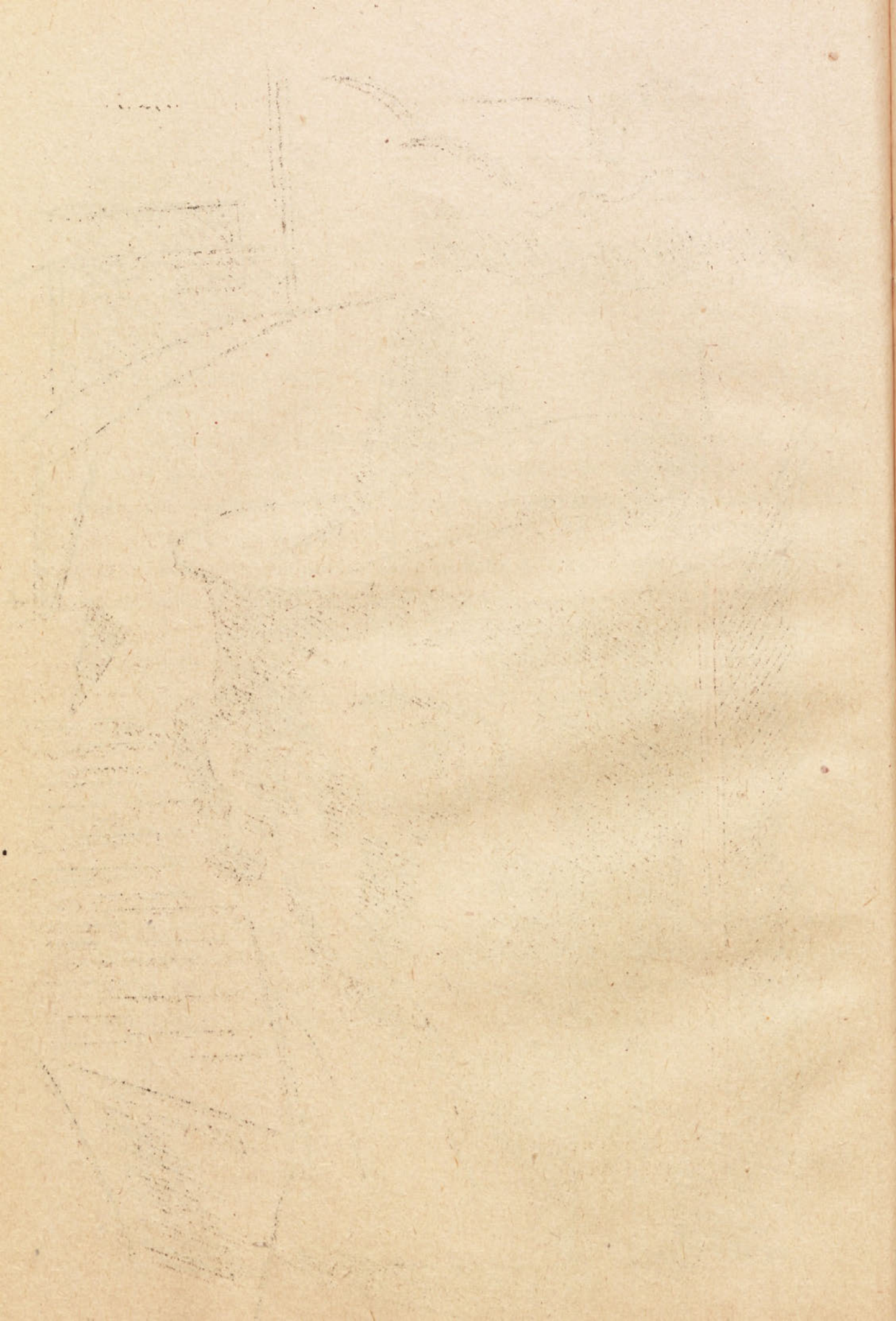
Ko smo posedli, smo z grozo opazili.... deset metrov v levo so grozoče butali valovi ob čeri, ki so dvigale svoje spolzke, ošiljene vrhove iznaš valov.

Tam bi bil lahko naš grob!!!

Kot bi bili znenjeni, smo sklonili glave. Veter je tulil svojo pesen, dežne kaplje so bile skale, mi pa smo stali in pogledovali zdaj čeri, zdaj naš Jugo, zdaj zbesnelo vodovje in drug drugega. Potem se je čez obraze vseh razvil nasme, ki je povedal vse, čeprav še danes ne vem, kako smo ostali živi!

Gajski vladar Mornar

Alenka Auersperger

Zgodbica

Včasih se ji je zazdelo, da mladost ne prinaša ničesar, kar bi bilo v resnici pomembno. Hodila je v šolo, dobivala rede od petic do enic - teh ni bilo premalo, brala abstraktne pesmi in celo Fausta. To je bila vsa njena vsakdanjost; mama in vsi doma je niso hoteli razumeti. Ne vsakdanjosti, ne časa.

"Vsaj, da bi bila že polnoletna!" je dejala Mariji, kadar sta se vračali iz šole.

"Ne bi bilo lepo? Nihče ne bi mogel reči: 'Takšen otrok ta-le Marina!'." Rekla bi: "Kakšen otrok, prosim? Stara sem 18 let, prosim!" Hotela je biti starejša, vsaj osemnajstletna.

"Jaz si tega ne bi želela... Ti si pa res neumna!" je zaključila Marija in še dodala svoj "kriminal"! Pravzaprav pa je bilo marsikaj v njenem sedmošolskem narečju nelepega, neuglajenega - pa vendar se jima je zdelo, da ne moreta biti drugačni.

Pravzaprav Marija ni bila slabo dekle. Razumela je Marino celo takrat, kadar ji je pravila o Janiju.

"Ta film je dober. V 'Krki' igra!" je rekla Marija.

"Greš glédat? Prav. Dobiva se pet minut pred šesto. Kaj pa naj rečem doma? Aja, imamo petje, ne?"

Marina nikoli ni hotela dolgih sklepanj, razmišljanj in ugibanj. Mama ji naposled tudi ne bi dovolila, če bi rekla:

"Mami, prosim grem lahko v kino?" Če pa bi prosila očeta, bi morala prositi in prositi, vse do solz, dokler ne bi dejal:

"Pa pojdi! Samo glej se, kako bo v šoli. Drugi teden grem k razredniku!"

Jezilo jo je, kadar sta se pogovarjala z razrednikom o očetovem svojeglavem otroku.

"Mogoče sem bila res svojeglava ali razposajena; ampak čisto toliko že ne kot ti je pravil razrednik!" je dejala doma.

Potem je oče ponavadi na dolgo in banalno pripovedoval, kaj je povedal razrednik. Tisto je bilo vse tako sveto in

čisto gotovo, vse do pike resnično, kar je povedal razrednik.

"Niti trenutka ne moreš biti pri miru," je pravil.

"Samo zdaj sem, zdaj tja, pa listki in pisemca - no, zdaj upam, da bo bolje, sem jo dal sedet v prvo klop. Poleg vsega pa še ta-le nezadostna v slovenščini. Ne morete si misliti, kaj mi je nar dila zadnjič. Pomislite! Vprašal sem jo. Vstane. Pravim: Povej mi, prosim, no recimo: Vrh sonetnega venca. Obdajale so utrjene jih skale... ji pomagam. Namesto da bi povedala pesmico, je rekla: "Ne znam." Si morete sploh misliti, kakšna predrznost! Pa to še ni vse. Jezilo jo je. Pravzaprav je jezilo vse v prvi klopi. In kaj so naredili? Na karton so narisali možicelja in vislice in napisali: NAJ POČIVA V MIRU! Tisti možicelj je predstavljal mene. Kakšna pr drznost! Nazadnje otrok še spraševati ne bomo smeli! Saj vem, kaj je bilo. Vprašal sem jo prejšnji dan, pa si je mislila: Saj me ne bo vprašal." "Ja, ne morete si misliti, kakšen svojeglav otrok je Marina!"

Prav zato jo je jezilo. Naslednji teden ni smela na plesne vaje in še naslednji. Plesala pa je resnično rada.

Marija je prišla nekaj minut pred šesto, pa kaj, peta vrsta je bila tako in tako še čisto prazna. Pete vrste ljudje nimajo posebno radi, razen tistih, ki nimajo dovolj denarja.

Film je bil lep. Posebno glasba. "Glasba tako zelo spremeni moje razpoloženje. Rada jo imam!" je dejala Marija.

"Jaz tudi. Ja, se ti ne zdi, da je tale Tony Perkins podoben Janiju?"

"Kriminal! Ti pa res vse fante primerjaš z Janijem. Pa zapomni si že enkrat: Jani je grški tip, no, špartanski, ne pa takle, hipermoderen!"

"Ja, pa hipermoderen je tudi, veš!" je dejala. Z Marijo sta se vedno prepirali zaradi kakih malenkosti. In sedaj bi se spet kmalu sprli.

Marija je bila črnclaska, umirjena, vendar sposobna globokega čustvovanja.

"Kaj previš, kako se bo končalo tisto z Janijem?" jo je

vprašala Marina.

Ulice so bile ozke, prav take, kot so v velikem mestu, kjer stanujejo revni ljudje. Razbito steklo na oknu skladišča... Tudi Marijin dom je bil vlažna soba z radiem, dve starih omar in za dve nedeljski kosili krompirja. S štedilnika se je vedno kadilo. Tudi zdaj, pozimi, ko bi moralo biti okno vendar zaprto.

Dolgo sta premišljevali. Tudi sama Marina si ni bila na jasnem, kaj je bilo med njo in Janijem.

"Kako naj jaz vem, sicer pa se bo končalo zelo žalostno, če boš tako zelo zelo zaljubljena vanj!"

In res. Prišla je domov. Na mizi je našla Janijevo pismo. Njegovo...

... Zelo žal mi je, ne morem priti k tebi. Tudi mi je žal, ker nisem vedel, da si taka. Sovražim tvojo domišljavost in malomeščansko vedenje. Adijo! Jani

Skrila je glavo med dlani in jokala. Včasih, tudi kasneje, se ji je zazdelo, da mladost ne prinaša ničesar, kar bi bilo v resnici pomembno. Drobná razočaranja in tista vsakdanjost, ki se ni hotela, ne mogla izpremeniti.

"ELEKTRO" NOVO MESTO ŽELI SVOJIM ODJEMANECM ELEKTRIČNEGA TOKA SREČNO NOVO LETO 1960 IN OBLJUBLJA, DA JIH BO REDNO PRESKRBOVALO Z RAZSVETLJAVO.

"ELEKTRO" NOVO MESTO ŽELI BRALCEM STEZIC VELIKO USPEHA V ŠOLI!

=====

"STEZICE"

V tretji številki Stezic berite:

Bogdan Možina: Novoletna jelka na gimnaziji
Arheološki krožek

Odlični gimnazijski telovadci ...

Mladi literat:

Josip: Pot velikega inštruktorja

Črni: Jugo

Alenka Auersperger: Pesmi

Alenka Auersperger: Zgodbica

Ivan Povše: Pesem

Stezice izdaja uredniški odbor. Glavni in odgovorni urednik Sintič Jože, tehnični urednik Srečko Kosmina, za Mladega literata sta odgovorni Zlata Pestner in Alenka Auersperger, za kulturno rubriko odgovarja Katica Smrečnik, za aktualnosti je odgovoren Tonček Recelj. Ilustrator je Gajski Vlado. Naslovno stran sta izdelala dijaka IV. a razreda Simič Peter in Blažon Čibe.

Naslov: Uredništvo Stezic, gimnazija Novo mesto.

3. številka je izšla v nakladi 300 izvodov.

Cene posamezne številke 20 din.

into a

the 17th of 1871

the 17th of 1871

the 17th of 1871

the 17th of 1871

the 17th of 1871

the 17th of 1871

the 17th of 1871

the 17th of 1871